

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

A bűnügyi költségre vonatkozó

6.Bf.36/2023/28.

rendelkezés a 6.Bf.36/2023/31. számú végzéssel kijavítva

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten 2023. május 5. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

A rablás bűntette miatt terhelt1 I. rendű vádlott és társai ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2022. november 29. napján kihirdetett 10.B.28/2022/97. számú ítéletét megváltoztatja.

A terhelt1 I. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést 250 (kettőszázötven) napi tétel, napi tételenként 1000 (ezer) forintra enyhíti.

A 250.000 (kettőszázötvenezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre kell átváltoztatni, egynapi tétel helyébe egynapi szabadságvesztés lép.

Az eljárás során terhelt3 III. rendű vádlottól lefoglalt, a Budapest Környéki Törvényszék Bny.II.21/2022. számú bűnjeljegyzékén nyilvántartott rendszám1 forgalmi rendszámú gépjármű elkobzására vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi, annak lefoglalását megszünteti, azonban a III. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés, vagyonelkobzás és az őt terhelő bűnügyi költség megfizetésének biztosítására visszatartja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét terhelt1 I. rendű, terhelt2 II. rendű, terhelt3 III. rendű és terhelt4 IV. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja azzal, hogy terhelt1 I. rendű vádlott 2021. szeptember 12. napjától volt letartóztatásban, majd 2022. január 12. napjától 2022. június 3. napjáig bűnügyi felügyeletben, terhelt2 II. rendű és terhelt3 III. rendű vádlott 2021. december 2. napjáig volt őrizetben és 2021. december 3. napjától volt letartóztatásban.

A terhelt2 II. rendű vádlott által 2023. február 6. napjától a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Kötelezi terhelt2 II. rendű vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 37.800 (~~harminchétezer-nyolcszáz~~) 19.800 (tizenkilencezer-nyolcszáz forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2022. november 29. napján kihirdetett 10.B.28/2022/97. számú ítéletében terhelt1 I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 365. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) és c) pontjára figyelemmel, a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett rablás büntetében. Ezért őt 5 év szabadságvesztés büntetésre, 250 napi tétel pénzbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, továbbá vele szemben 2.600.000 forintra vagyonekobjást rendelt el. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztés büntetést börtönben kell végrehajtani, és abból az I. rendű vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A pénzbüntetés egynapi tételének összegét 2.000 forintban állapította meg, és rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A szabadságvesztés büntetésbe az I. rendű vádlott által őrizetben és letartóztatásban töltött időt beszámítani rendelte. A bűnügyi felügyeletben töltött időből a 2022. január. 11. napjától 2022. június 3. napjáig töltött időt akként rendelte beszámítani, hogy egy napi szabadságvesztésnek négy nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

[2] terhelt2 II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 365. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) és c) pontjára figyelemmel, a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett rablás büntetében. Ezért őt 8 év szabadságvesztés büntetésre, 250 napi tétel pénzbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte, és vele szemben 2.600.000 forintra vagyonekobjást rendelt el. Rendelkezése szerint a szabadságvesztés büntetést fegyházban kell végrehajtani, és abból a II. rendű vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A pénzbüntetés napi tételének összegét 2.000 forintban állapította meg. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A szabadságvesztés büntetésbe a II. rendű vádlott által őrizetben és letartóztatásban töltött időt beszámítani rendelte.

[3] terhelt3 III. rendű vádlottat a Btk. 365. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) és c) pontjára figyelemmel, a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő felbujtóként elkövetett rablás büntette miatt 8 év fegyházbüntetésre, 250 napi tétel pénzbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Ezen felül vele szemben 5.800.000 forintra vagyonekobjást rendelt el. Rendelkezése szerint a III. rendű vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A pénzbüntetés egynapi tételének összegét 2.000 forintban állapította meg, és rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A szabadságvesztés

büntetésbe a III. rendű vádlott által őrizetben és letartóztatásban töltött időt beszámítani rendelte.

[4] terhelt4 IV. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 365. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés e) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett rablás büntetésében. Ezért őt 4 év börtönbüntetésre, 200 napi tétel, napi tételenként 2.000 forint pénzbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a IV. rendű vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részét követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A szabadságvesztés büntetésbe a IV. rendű vádlott által őrizetben töltött időt beszámítani rendelte.

[5] Mind a négy vádlott vonatkozásában megállapította, hogy a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés végrehajtására a szabadságvesztés fokozata az irányadó.

[6] Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

[7] Az ügyész három munkanapi gondolkodási időt tartott fenn, majd az ítéletet valamennyi vádlott tekintetében tudomásul vette. Az ítélet kihirdetését követően az I. rendű vádlott és védője három munkanapi gondolkodási időt tartott fenn, majd a kiszabott büntetés enyhítése, a pénzbüntetés mellőzése, II. rendű vádlott és védője továbbá III. rendű vádlott és védője, valamint a IV. rendű vádlott és védője egyezően eltérő minősítés megállapítás érdekében, valamint a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

[8] Az I. rendű vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában fellebbezését fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság terhelt1 saját magát és vádlott-társait terhelő vallomása alapján állapította meg az ítéleti tényállást. A büntetés kiszabása körében kifejtette, hogy bár az ítélet nagyrészt helyesen sorolta fel az I. rendű vádlottnál felmerült enyhítő körülményeket, kiemelendőnek tartotta, hogy a szakszolgálat1 2. Számú Szakértői Bizottsági tagintézmény által kiállított szakértői vélemény szerint a vádlott enyhe fokban értelmi fogyatékos, sajátos nevelési igényű, különleges bánásmódot és kiemelt figyelmet igénylő személy. A BNO:F70 besorolás enyhe mentális retardációt állapított meg. A szakértől által kiállított vélemény szerint a vádlott kóros elmeállapotban, enyhe fokú gyengeelméjűségben szenved, ugyanakkor a cselekmény elkövetésekor sem kizárva, sem korlátozva nem volt cselekménye következményeinek felismerésében vagy abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjen. Az I. rendű vádlott enyhefokú gyengeelméjűsége azonban a cselekmény elkövetését megkönnyíthette.

[9] Utalt arra is, hogy a lakóhelyhez kötött bűnügyi felügyelet megszüntetését követően terhelt rövid ideig valóban végzett alkalmi munkát, azonban ezen munkaviszonya a mentális állapota miatt megszűnt, jelenleg pedig a szülei tartják el őt és családját is. Ennél fogva, mivel a vádlottnak sem vagyona, sem megfelelő jövedelme nincs, a pénzbüntetés kiszabásának mellőzését indítványozta.

[10] A II. rendű vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásában az ítélet megváltoztatását, eltérő minősítés megállapítását, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítését kérte. Utalt a II. rendű vádlott nyomozati vallomására, kérte annak elfogadását. Ebben a II. rendű vádlott azt adta elő, hogy az I. rendű vádlott egyik este felhívta őt, hogy bajba került és segítségre van szüksége, majd az I. rendű vádlott elment érte egy barátjával és elmondta neki, hogy a barátnőjétől egy strici elvett 22 millió forintot, amit egy külföldi ügyféltől kapott ingatlanvásárlás céljából. Ahhoz kérte a II. rendű vádlott segítségét, hogy közösen menjenek a stricihez, aki helység1 egy wellness hotelben tartózkodik, és szerezzék vissza tőle az elvett pénzt.

[11] Hivatkozott arra, hogy az I. rendű vádlott azért említette meg a barátnőjét, mert tudta, hogy erre tekintettel a II. rendű vádlott segíteni fog neki. Hangsúlyozta, hogy a II. rendű vádlott a III. rendű vádlottal egyáltalán nem is beszélt, és úgy tudta, hogy ő csak odaviszi őket. Nyomatékosította, hogy a II. rendű vádlott a fentiek alapján csak azzal volt és lehetett tisztában, hogy csupán önbíráskodást követ el. Álláspontja szerint tehát a történeti tényállást a II. rendű vádlott vallomásában foglaltak szerint kellett volna megállapítani, miszerint a II. rendű vádlott egy jogosnak vélt követelés érvényesítése céljából ment a hotelba, és azért, hogy az elvett pénzt így visszaszerezze. Kiemelte, hogy a II. rendű vádlott a fogvatartása előtt kiskorú gyermeke és beteg élettársa eltartásáról gondoskodott, valamint a saját egészségi állapota is rendkívüli módon legyengült, állandósult mozgásszervi fogyatékoságban szenved. Enyhítő körülményként kérte még figyelembe venni az időmúlást, mert álláspontja szerint a vádlott javára szolgáló enyhítő körülményeket nem megfelelő súllyal vette figyelembe a törvényszék.

[12] Mindezekre tekintettel a tényállás II. rendű vádlott vallomása alapul vételével történő korrigálását kérte, és az általa előadottak alapján a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

[13] A III. rendű vádlott védője a fellebbezése írásbeli indokolásában az ítélet megváltoztatását kérte. Indítványozta, hogy az ítéltábla a III. rendű vádlott cselekményét bűnsegédként elkövetettnek minősítse, és erre tekintettel a III. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést enyhítse. Amennyiben az ítéltábla a minősítés megváltoztatására nem lát lehetőséget, akkor másodlagosan kizárólag csak a büntetés enyhítését indítványozta.

[14] Az ítélet részbeni megalapozatlansága miatt előterjesztett fellebbezése körében kifejtette, hogy a megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával. E körben rögzítette, hogy az I. rendű vádlott enyhefokú gyengeelméjűsége hivatkozása – mely okán képtelen lett volna kivitelezni a vádbeli bűncselekmény

előkészítését – nem helytálló, mert jelen esetben sem körmönfont tervezésről, sem pedig körmönfont kivitelezésről nincsen szó. Ennek a cselekménynek a végrehajtását a terhelt¹nél megállapított gyengeelméjűség nem zárta ki, mint ahogy azt sem, hogy a bűncselekmény elkövetésére történő felhívást, illetve a közös elkövetésben való megállapodást megvalósítsa. terhelt² II. rendű vádlott vallomása is azt igazolja álláspontja szerint, hogy nem a III. rendű vádlott, hanem terhelt¹ I. rendű vádlott szervezte be őt, illetőleg a cselekmény elkövetése során is az I. rendű vádlott tanúsított irányító szerepet.

[15] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során tényről tényre helytelenül következtetett, mert nem vonta értékelési körébe azt, hogy terhelt⁴ IV. rendű vádlottat befolyásolták a vallomása megtételében, ugyanis őt az eljárás folyamán az I. rendű vádlott megkereste azzal, hogy mi legyen a védekezés iránya, próbáltak egyeztetni vele. Mindezek alapján tévedett az elsőfokú bíróság abban, hogy az I. rendű vádlott vallomására tényállás alapítható, arra hivatkozással, hogy terhelt¹ I. rendű vádlottnak a nyomozás során harmadszorra tett részletes és önmagát is terhelő beismerő vallomása egyező a más bizonyítékokban megállapítható tényekkel. Ugyanis az I. rendű és IV. rendű vádlott az eljárás során összebeszélt, így az általuk tett vallomásokra tényállást alapítani nem lehet.

[16] Érvelése szerint helytelenül következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy a III. rendű vádlott a bűncselekmény felbujtója volt, mivel I. rendű és IV. rendű vádlott vallomása e körben nem fogadható el, ezáltal pedig a III. rendű vádlott által megvalósított cselekmény elkövetői alakzata csak az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékok alapján értékelhető. Az, hogy a III. rendű vádlott elmesélte terhelt¹nek a terhelt⁴től hallottakat, nem minősül rábírásnak. Megítélése szerint a III. rendű vádlottnak tulajdonított azon kijelentés, miszerint „ki kell találni valamit arra, hogy meg kell szerezni a pénzt” nem minősül rábírásnak, csak ötletadásnak. Határozott véleménye szerint a III. rendű vádlott azon cselekményével, hogy a helyszínre szállította a bűncselekmény tetteseit, kizárólag csak bűnsegédi magatartást tanúsított.

[17] Enyhítő körülményként kérte figyelembe venni a bűnösségre is kiterjedő, tényfeltáró beismerő vallomást, az együttműködő magatartást és a megbánást, továbbá, hogy a büntetőeljárás teljes időtartama alatt a legsúlyosabb kényszerintézkedés hatálya alatt állt, valamint, hogy egy kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik.

[18] A IV. rendű vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásában kifejtett álláspontja szerint terhelt⁴ cselekménye helyesen a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő lopás bűntette, melyet bűnsegédként követett el, mivel a tudattartalma a rablásra nem, csak a lopásra terjedt ki. Végig úgy tudta, hogy a „táska el lesz

lopva, amikor nem figyel rá a sértett”. Ha tudta volna, hogy erőszak is lesz, biztosan nem megy bele, de úgy vélte, hogy a III. rendű vádlott sem akart rabolni.

[19] Abban bízott, hogy a sértett zuhanyzáskor leveszi magáról a táskát. Kiemelte, hogy a bűncselekmény részleteinek megbeszélésekor terhelt⁴ nem volt jelen a gépkocsiban, az elkövető-társaival pusztán sms kapcsolatban volt. Figyelemmel pedig arra, hogy az elkövetés részletes tervét a vádlottak nem vitatottan a gépkocsiban egyeztették, így arról a IV. rendű vádlott nem is tudhatott. A IV. rendű vádlott tudattartalmára a bíróság csupán egyetlen tényből következtetett, nevezetesen abból, hogy a sértett a táskát mindig magánál tartotta. Álláspontja szerint azonban ebből nem vonható le az a következtetés, hogy terhelt⁴ tudata átfogta, hogy azt a sértett biztosan nem is fogja letenni, és ezért azt csakis erőszakos úton lehet megszerezni tőle.

[20] Fentiek alapján azt indítványozta, hogy az ítéltábla a IV. rendű vádlottat a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő bűnsegédként elkövetett lopás büntetében mondja ki bűnösnek. Nyomatékos enyhítő körülményként kérte figyelembe venni a IV. rendű vádlott fiatal felnőtt korát, a büntetlen előéletét, az időmúlást, a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomást, valamint a megbánást kifejező nyilatkozatát.

[21] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.371/2022/31. számú átiratában kifejtette, hogy a beszerzett igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény alapján az I. rendű vádlott bár enyhe fokban gyengeelméjű, de ez az állapota nem korlátozta a bűncselekmény elkövetésében, az csupán az elkövetést megkönnyítette. Az elsőfokú bíróság ezen szakvélemény alapján alapította a tényállását az I. rendű vádlott nyomozás során időrendben harmadjára tett beismerő vallomására. Megjegyezte, hogy az I. rendű vádlott ezen vallomását okszerűen kiegészítik, illetőleg tartalommal töltik ki az egyéb bizonyítékok, különösen a szálláshely kamerafelvételei. Mindezen bizonyítási eszközök együttesen olyan zárt logikai láncolatot alkotnak, mely alapján okszerűen és logikus érvekkel kifejtve következtetett a törvényszék a vádlottak bűnösségére.

[22] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által gondos mérlegeléssel megállapított tényálláson alapuló bűncselekmények minősítése törvényes, és a törvényszék okszerű indokolással mutatott rá, hogy azt milyen bizonyítékok támasztják alá, emellett okszerűen zárta ki a II. és a III. rendű vádlottak vonatkozásában, hogy a szándékuk lopás elkövetésére irányult. Megalapozottan foglalt állást az elsőfokú bíróság abban is, hogy a tippadó IV. rendű vádlott látta, egyben folyamatosan kommunikálta is terhelt³ III. rendű vádlott felé azt a tényt, hogy a sértett testi közelségében és őrizetében van az eltulajdonítani kívánt összeg. Ebből következően a tudata okszerűen átfogta, hogy a társai csak erőszak vagy fenyegetés alkalmazásával tudják majd azt megszerezni. Emellett helytállóan mutatott rá arra is a törvényszék, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehet következtetni arra, hogy a IV. rendű vádlott tudata kiterjedt volna a csoportos és fegyveres elkövetésre is, mivel a többes és fegyveres elkövetés tényéről bizonyítékokkal igazolható tudomása nem volt. Kifejtette továbbá, hogy a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket a törvényszék mindegyik vádlott esetében hiánytalanul feltárta. Erre tekintettel pedig IV. rendű vádlott

esetében megalapozottan élt a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontja szerinti büntetés enyhítésének lehetőségével, továbbá az I. és IV. rendű vádlottak esetében az enyhítő körülmények túlsúlyára figyelemmel megalapozottan döntött a szabadságvesztés Btk. 37. § (3) bekezdés a) pontjának ad) alpontja szerinti fegyház fokozat helyett a Btk. 35. § (2) bekezdése szerinti eggyel enyhébb, vagyis börtön végrehajtási fokozatban történő letöltéséről.

[23] Álláspontja szerint a járulékos rendelkezések ugyancsak törvényesek, a vádlottakkal szemben kiszabott pénzbüntetés alkalmazása a Btk. 50. § (2) bekezdése szerint kötelező, annak mértéke tetтарыныы. Utalt arra, hogy az I. rendű vádlott a becsatolt 2022. november 24-i keltezésű munkaszerződés alapján konyhai kisegítőként havi 100.000 forint jövedelemmel rendelkezik, ezért a pénzbüntetés kiszabásának vele szemben sincsen semmilyen akadálya. Amellett, hogy az I., II. és III. rendű vádlott által fogvatartásban töltött idő megjelölésének pontosítását kérte, az ítélet helybenhagyását indítványozta.

[24] A másodfokú nyilvános ülésen az I. rendű vádlott védője fenntartotta a fellebbezése írásbeli indokolásában előadottakat. Kifejtette, hogy az I. rendű vádlott esetében az elmeállapota, a beismerő vallomása és az, hogy egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, indokolta az enyhítő szakasz alkalmazását, mely a belső arányosság követelményének is megfelel. Összességében az I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítését és a pénzbüntetés mellőzését indítványozta.

[25] A II. rendű vádlott védője is fenntartotta a fellebbezése írásbeli indokolását. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal vette figyelembe a II. rendű vádlott vonatkozásában a feltárt enyhítő körülményeket. Álláspontja szerint az időmúlás már csak azért is nyomatékос enyhítő körülmény, mert a vádlott az eljárás alatt letartóztatásban volt, ráadásul a büntetés-végrehajtási körülmények között az egészségügyi állapota is romlott.

[26] A III. rendű vádlott védője is fenntartotta álláspontját, ezzel együtt azt is, hogy az elsőfokú bíróság tényből tényre helytelen következtetést vont le, továbbá a tényállás iratellenes is, ezért az ítélet megalapozatlan. E körben kiemelte, hogy az I. rendű vádlott elmeállapota nem zárta ki, hogy a vádban írt бűнсеlekményt kitervelje, megszervezze. Ezen túlmenően a II. rendű vádlott is úgy nyilatkozott, hogy őt az I. rendű vádlott szervezte be és ő is irányította. Márpedig, ha a III. rendű vádlott szervezte volna meg a бűнсеlekményt, akkor álláspontja szerint a II. rendű vádlottat is ő szervezte volna be. Továbbra is arra hivatkozott, hogy a IV. rendű vádlottat befolyásolták a vallomása megtételében, az I. rendű vádlottal összebeszéltek. Érvelése szerint tehát a III. rendű vádlott csak бűнsegéd volt, nem ő bírta rá I. rendű vádlottat бűнсеlekmény elkövetésére. A III. rendű vádlott csak a IV. rendű vádlottól származó információkat adta át (pszichikai бűнsegéd), illetve a helyszínre szállította őket (fizikai бűнsegéd). Összességében tehát a III. rendű vádlott terhére rótt бűнсеlekmény minősítésének megváltoztatását és a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

[27] A IV. rendű vádlott védője az eltérő minősítés megállapításár irányuló indítványát fenntartotta. Álláspontja szerint a IV. rendű vádlott tudattartalma csak a lopásra terjedt ki, ezt a bűncselekményt bűnsegédként valósította meg. A kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

[28] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a nyilvános ülésen előadott perbeszédében rendkívül részletes és minden vádlottra kiterjedően tett észrevételt. Írásbeli indítványát fenntartotta. Egyetértett azzal, hogy az elsőfokú bíróság az I. rendű vádlott beismerő vallomására alapította a tényállást, amit más bizonyítékok is alátámasztottak. Megindokolta, hogy álláspontja szerint a védelmi érvelések mennyiben igen, illetve mennyiben nem foghatnak helyt. Körültekintően elemezte és vetette össze a vádlottak vallomásait és az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékokat. Álláspontja szerint nem foghat helyt a vádlottak cselekményének eltérő minősítésére irányuló indítványok. Összességében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[29] A II. rendű vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában fenntartotta a nyomozás során tett vallomását. Hangsúlyozta, hogy az I. rendű vádlott nem mond igazat, nem volt szó rablásról amikor neki adták a fegyvert, amiről tudta, hogy nem volt igazi, visszautasította. Nem bántott senkit, nem érzi bűnösnek magát a rablásban.

[30] A vádlottak és a védőik által bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1), (2) és (10) bekezdése alapján teljes körűen bírálta felül valamennyi vádlott vonatkozásában.

[31] A teljes körű felülbírálatra tekintettel a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[32] A fellebbviteli bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, eljárási szabálysértésre, ezen belül hatályon kívül helyezést eredményező abszolút vagy relatív eljárási szabálysértésre a jogosultak sem hivatkoztak. Az elsőfokú bíróság az előkészítő ülést a Be. LXXVI. fejezetében írt szabályok betartásával folytatta le, a Be. 499. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a vádirat kézbesítésétől számított három hónapon belül tartotta meg. A vádlottak felé intézett figyelmeztetések a jegyzőkönyv tanúsága szerint mindenre kiterjedőek voltak és mindenben megfeleltek a törvényi előírásoknak.

[33] Az előkészítő ülésen az I. rendű vádlott a törvényes figyelmeztetést követően a vádiratban írtak szerint elismerte a bűnösségét és lemondott a tárgyaláshoz való jogáról, mely

nyilatkozatát előbb a 25-I. számú végzésével elfogadta a törvényszék, majd mivel az I. rendű vádlott védője által csatolt szakértői véleményre tekintettel szükségesnek mutatkozott az I. rendű vádlott vonatkozásában igazságügyi elmeorvosszakértő kirendelése, a beismerő nyilatkozatot elfogadó végzését a 25-II. számú végzésével hatályon kívül helyezte. Azon okból pedig a II-IV. rendű vádlottak nem ismerték el a vád szerint a bűnösségüket, és nem mondtak le a tárgyaláson való jelenlét jogáról, ezért az elsőfokú bíróság a Be. 503. § (1) bekezdése alapján a vádról tárgyaláson határozott, mely tárgyalást – mivel annak akadálya nem volt – a Be. 508. § a) pontja alapján nyomban megtartotta.

[34] A Fővárosi Ítéltábla a felülvizsgálat során megállapította, hogy a törvényszék a tárgyalása során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlottak és védőik az eljárásban törvényes jogaikat maradéktalanul gyakorolhatták, az eljárásban résztvevő és kihallgatott személyek figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt.

[35] A törvényszék az ítéleti tényállást mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, a tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette, azokat körültekintően értékelte és indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett.

[36] A II-IV. rendű vádlottak a tárgyaláson nem kívántak vallomást tenni, ezért a törvényszék helyesen, a Be. 525. § (1) bekezdése alapján felolvasta a nyomozás során tett vallomásaikat.

[37] Az I. rendű vádlott a nyomozás során harmadjára tett vallomásában saját magára, és a vádlott társaira is terhelő vallomást tett. Ebben előadta, hogy a rablás előtt néhány órával a III. rendű vádlott hívta őt fel, ő számolt be arról, amit a IV. rendű vádlottól megtudott, a III. rendű vádlott ajánlotta fel I. rendű vádlottnak, hogy hívja fel a II. rendű vádlottat és vonja be a cselekmény elkövetésébe – aki ebbe beleegyezett miután a III. rendű vádlott a gépkocsiban az események előtt megmutatta a fegyvert is –, a III. rendű vádlott szállította őket az elkövetés helyére. Az I. rendű vádlott szorította a fegyvert tanú1 arcához, miközben a II. rendű vádlott a pénzt tartalmazó táskát átadására szólította fel a sértettet. A helyszín elhagyásának körülményeiről is az I. rendű vádlott számolt be.

[38] A nyomozás során a II-IV. rendű vádlottak egyike sem tagadta, hogy valamilyen módon bűncselekmény elkövetésében vett részt, és azt sem tagadták, hogy a vádbeli időben az elkövetés helyszínén, vagyis az helység1 egyéb1nél járt.

[39] A II. rendű vádlott védekezésének lényege az volt, hogy ő abban a hitben volt, hogy egy nő pénzt szerez vissza, amit jogtalanul elvettek tőle, a fegyvert nem akarta

használni. A III. rendű vádlott azt adta elő védekezéséppen, hogy ő csak lopásról tudott, mégpedig onnan, hogy IV. rendű vádlott bujtotta fel annak elkövetésére. IV. rendű vádlott lényegében a lopásban ismerte el a bűnösségét, mint bűnsegéd, de a rablásban nem. Hangsúlyozta, hogy nem tudott arról, hogy fegyverhasználatra fog sor kerülni, illetve a csoportos elkövetésről sem volt tudomása.

[40] A törvényszék a II-IV. rendű vádlottak védekezésének ellenőrzésére tanú5, tanú6, tanú7, tanú8, tanú9, tanú1 és tanú10 tanúk vallomását a Be. 527. § (2) bekezdés b) pontja alapján törvényesen olvasta fel, mivel a vallomásuk szükséges volt a bizonyításhoz, de a tárgyaláson való kihallgatásukat a bíróság nem tartotta szükségesnek, vagy azon szabályszerű idézés ellenére nem jelentek meg, illetve tanú1 időközben ismeretlen helyre költözött. A Be. 527. § (1) bekezdés a) pontja alapján ismertette tanú2 és tanú3 nyomozás során tett vallomását. Ezen túlmenően kihallgatta tanú11 vagyoni érdekeltet, a tárgyaláson megtekintették a rendelkezésre álló térfigyelő kamera felvételeit, továbbá a törvényszék elrendelte az I. rendű vádlott igazságügyi elmeorvosszakértői vizsgálatát. Ezen felül valamennyi releváns okirati bizonyítékot ismertette.

[41] Az elsőfokú bíróság az ítélete [41] bekezdésétől a [186] bekezdéséig ismertette, míg a [187] bekezdéstől a [236] bekezdésig egyenként és összességében értékelte a bizonyítékokat. Azzal együtt, hogy a bizonyíték értékelő tevékenysége során indokolta a vádlottak terhére rótt cselekmények jogi minősítését is, azonban az ennek ellenére az ítélet szerkezete érthető és követhető volt.

[42] Az elsőfokú bíróság a logika szabályainak megfelelő következtetés útján helyes érvekkel fejtette ki, hogy a II.-IV. rendű vádlottak védekezésével szemben az ítéleti tényállását miért az I. r. rendű vádlott önmagát és vádlott társait is terhelő, részletes, tényfeltáró beismerő vallomására, a tanúk nyomozati vallomására, továbbá az igazságügyi orvos- és elmeorvos szakértői véleményre, valamint az ismertetett egyéb bizonyítékokra alapította. Megalapozottan foglalt állást akként, hogy terhelt I. rendű vádlott vallomására tényállás alapítható, mert beismerő vallomását egyéb közvetett bizonyítékok - leginkább tanú1 sértett, az összecszerűség tekintetében tanú7 és az egyéb tanúk vallomása, valamint a térfigyelő kamera felvételei - is alátámasztják, azok zárt logikai láncot alkotnak.

[43] Az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében eljárva ítélete [21] bekezdésétől a [40] bekezdéséig mind a négy vádlott tekintetében marasztaló történeti tényállást állapított meg.

[44] A fellebbviteli tanács álláspontja szerint a törvényszék ítéletének tényállása megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a felülbírálata alapjául elfogadta.

[45] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlottak és védőik fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékra nem hivatkoztak, további bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére irányuló fellebbezésük eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa.

[46] Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék e kötelezettségének eleget tett.

[47] A bizonyítási eljárás eredményeképpen az kétséget kizáró módon megállapítható volt az I. rendű vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomása alapján, hogy a cselekménye a Btk. 365. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés a) és c) pontjára figyelemmel a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett rablásnak minősül. Ő maga sem vitatta, hogy a fegyver nála volt, azt ő fogta a sértett fejéhez miközben a II. rendű vádlott elvette tőle a pénzt.

[48] A II-IV. rendű vádlottak tekintetében előterjesztett, eltérő minősítés megállapítására irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[49] A vádlottak által elkövetett cselekmény eltérő minősítésére kizárólag csak eltérő tényállás megállapítása mellett lenne törvényi lehetőség, azonban erre a Be. 591. § (1) bekezdése alapján nem kerülhetett sor, a törvényszék által megállapított tényállás a fent kifejtettek alapján megalapozott.

[50] A törvényszék által megállapított és megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság által a cselekmények minősítése tekintetében levont jogi következtetés helytálló. Megalapozottan foglalt állást akként, hogy terhelt2 II. rendű vádlott tudattartalma nem csupán az enyhébb megítélésű, a Btk. 368. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) és c) pontja szerint minősülő önbíráskodás büntettének elkövetésére terjedt ki, hanem a Btk. 365. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) és c) pontjára figyelemmel a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő rablás büntetté, melyet társtettesként követett el, hiszen amennyiben a jelentős értékre elkövetett rablást a Btk. 365. § (3) bekezdés a)-d) pontjaiban írt módon követik el, akkor a rablási cselekmény már a Btk. 365. § (4) bekezdés b) pontja szerint is minősül. Az ezzel kapcsolatos indokolása helytálló. A II. rendű vádlott látta, hogy az I. rendű vádlott élet elleni fenyegetést alkalmaz, majd ő vette el a pénzt tartalmazó táskát. Az I. rendű vádlottal szándékegységben járt el, a cselekmény elkövetésekor számára is nyilvánvaló volt, hogy rablásban vesz részt.

[51] Helyes érvekkel fejtette ki a törvényszék továbbá azt is, hogy terhelt³ III. rendű vádlott terhére a Btk. 365. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) és c) pontjára figyelemmel a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő rablás büntette róható, melyet a III. rendű vádlott felbújtóként követett el, hiszen az összeg megszerzésének ötlete nem terhelt¹ I. rendű vádlottól származott, hanem III. rendű vádlott ötlete volt, aki akkor terhelt⁴ IV. rendű vádlott párkapcsolata volt és aki beszámolt neki arról, hogy a sértettnél több millió forint van. Balogh III. rendű vádlott volt a bűncselekmény generálója, az ő kezdeményezése nélkül azt nem követte volna el az I. és II. rendű vádlott.

[52] Helytálló jogi érvekkel fejtette ki a törvényszék azt is, hogy a megállapított tényállás alapján IV. r. vádlott tudta – hiszen a vallomásában is elmondta –, hogy a sértett a pénzt az este folyamán végig magánál, a vállára akasztott táskában tartotta, így tudnia kellett, hogy a pénzt a sértettől csak erőszakkal lehet elvenni.

[53] Arról viszont valóban nem lehetett tudomása, hogy az általa az akkori párkapcsolatának, terhelt³ III. rendű vádlottnak telefonon adott tájékoztatás alapján pontosan hogyan követik el a cselekményt, az erőszak során fegyver használatra sor kerül-e majd, illetve hogy a III. rendű vádlott hányad magával hajtja végre a bűncselekményt. Így a törvényszék helyesen minősítette a IV. rendű vádlott terhére rótt bűncselekményt a Btk. 365. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés e) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett rablás büntettének.

[54] A minősítő körülményekkel kapcsolatosan helyesen hivatkozott a törvényszék a 2/2000 Büntető jogegységi határozatban kifejtettekre is, valamint arra, hogy a Btk. 459. § (1) bekezdés 3. pontja szerinti csoportos elkövetés – mivel a rablásban hárman, I-III. rendű vádlottak vettek részt – megállapítható, míg a fegyveres elkövetés megállapításának törvényi alapja a Btk. 459. § (1) bekezdés 5. pontjának a) pontja.

[55] A büntetés enyhítésére irányuló fellebbezés az I. rendű vádlott esetében részben alapos, míg a II-IV. rendű vádlottak esetében alaptalan.

[56] A törvényszék a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket maradéktalanul feltárta, azokat súlyuknak megfelelően értékelte az ítélet [237] bekezdésétől a [247] bekezdéséig. Osztotta az ítéltábla azon álláspontját is, miszerint az elsőfokú ítélet meghozataláig eltelt alig 1 év 3 hónapos időmúlás ilyen nagy tárgyi súlyú ügyben nem vehető nyomatékos enyhítő körülményként figyelembe, mint ahogyan a személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedés hatálya alatt eltöltött egy esztendő sem.

[57] Az ítéltábla álláspontja szerint a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések tetterányosak, azok az ítélet belső arányosságát is messzemenően figyelembe veszik.

[58] Az ítéltábla az I. rendű vádlott enyhítésre irányuló fellebbezését részben alaposnak tartotta.

[59] Ugyan a pénzbüntetés teljes mellőzésére törvényes indok nem volt, mivel a pénzbüntetés kiszabása a Btk. 50. § (2) bekezdése alapján – egyebekben mind a négy vádlott esetében – a törvény erejénél fogva kötelező volt (haszonszerzés céljából elkövetett bűncselekmény miatt határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélték és megfelelő jövedelmük, vagyonuk van), a bizonyítási eljárás során csatolt, a cég1 által kiállított igazolás szerint az I. rendű vádlott 2022. november 24-től, konyhai kisegítőként havi 100.000 forint jövedelemmel rendelkezik. A jövedelem összegére tekintettel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és az I. rendű vádlottal szemben a kiszabott pénzbüntetés egy napi tételének összegét a törvényi minimumra, azaz 1.000 forintra enyhítette, egyben rendelkezett a 250.000 forint meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

[60] Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság megalapozottan élt terhelt4 IV. rendű vádlott esetében a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontja szerinti büntetés enyhítési lehetőséggel, továbbá az I. rendű és IV. rendű vádlottak esetében az enyhítő körülmények túlsúlyára, kiemelten az I. rendű vádlott bűnösségre is kiterjedő feltáró, beismerő vallomására figyelemmel helyesen döntött a szabadságvesztés Btk. 37. § (3) bekezdés a) pontjának ad) alpontja szerinti fegyház fokozat helyett a Btk. 35. § (2) bekezdése szerinti enyhébb, börtön végrehajtási fokozat alkalmazása mellett.

[61] Az elsőfokú bíróság I., II. és III. rendű vádlottakkal szemben a törvény kötelező rendelkezése alapján helyesen alkalmazott vagyonekobzást a bűncselekmény útján szerzett vagyonra.

[62] Az ítéltábla azonban az eljárás során terhelt3 III. rendű vádlottól lefoglalt, a Budapest Környéki Törvényszék Bny.II.21/2022. számú bűnjeljegyzékén nyilvántartott rendszám1 forgalmi rendszámú gépjármű elkobzására nem látott törvényes lehetőséget.

[63] A Btk. 72. § (1) bekezdése a) pontja alapján azt a dolgot kell elkobozni, melyet a bűncselekmény elkövetéséhez eszközül használtak, vagy arra szántak. A BH 1985.338. számú eseti döntésben megfogalmazottak szerint amennyiben a jármű csak a bűncselekmény helyszínének megközelítésére, illetve annak elhagyására szolgált – mint jelen esetben – nincs helye az elkobzás alkalmazásának. Ezért az ítéltábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a terhelt3 III. rendű vádlott tulajdonában álló rendszám1 forgalmi rendszámú gépjármű elkobzására vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzte, a gépjármű lefoglalását megszüntette és

azt a III. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés, vagyonelkobzás, illetve bűnügyi költség biztosítására a Be. 323. § (1) bekezdése alapján visszatartotta.

[64] Az ítéltábla az iratok alapján észlelte, hogy terhelt¹ I. rendű vádlott 2021. szeptember 10. napjától 2021. szeptember 11. napjáig volt őrizetben, majd 2021. szeptember 12. napjától letartóztatásban, míg terhelt² II. rendű és terhelt³ III. rendű vádlottak 2021. december 1. napjától 2021. december 2. napjáig voltak őrizetben, ezt követően, 2021. december 3. napjától pedig letartóztatásban. Tekintettel arra, hogy egyazon napon két különböző kényszerintézkedés hatálya alatt – még amennyiben a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámítás esetén az őrizetben, illetve a letartóztatásban töltött idő beszámítási módja egyezik is – nem állhat a terhelt. Ezért az ítéltábla – az ügyészi indítványnak is helyt adva – e tekintetben pontosította az elsőfokú ítélet rendelkező részét.

[65] A terhelt² II. rendű vádlott által 2023. február 6. napjától letartóztatásban töltött időt a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján beszámítani rendelte a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába.

[66] A Be. 613. § (1) bekezdése alapján kötelezte terhelt² II. rendű vádlottat a másodfokú eljárás során vonatkozásában felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[67] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 599. § (1) bekezdésén, valamint a Be. 606. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2023. május 5.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette

s.k.

Dr. Mészáros László s.k.
előadó bíró
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 10.B.28/2022/97. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.36/2023/28. számú ítéletében írt változtatással terhelt¹ I. rendű, terhelt² II. rendű, terhelt³ III. rendű és terhelt⁴ IV. rendű vádlott tekintetében 2023. május 5. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2023. május 5.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke